

Кіт-агресор

Євген Бандуренко

В нас туркочуть голуби
Мирно на карнизі —
Білі, глинясті, рябі,
Попелясті, сизі.

Доглядають їх усі —
І дорослі й діти.
Той виносить їм пшонця,
Той — води попити.

Повен двір у нас котів,
Та ніколи жодний
Голубів не зачіпа —
Ситий чи голодний.

Правда, випадок один
Був торік із Мурим...
Якось ліг він та й припишк
У дворі, під муром.

Голуби спустились вниз,
Ходять біля нього,
Він же — скік! — і вмить схопив
Турмана рябого.

Ми у піжмурки в цей час
Грались під вербою.
Глядь — із голубом біда! —
І мерщій за зброю.

Хто лозину ухопив,
Хто — дрючок, хто — тріску.
Ой дістанеться коту
По хребту і писку!

Втямив кіт, що тут йому
Не минуть розплати,

Кинув голуба — і ну
Швидше утікати.

Він на дерево хотів
Скочити спрожогу,
Але цуцик Метеор
Перетяв дорогу.

Баба Мотря і собі
Узяла ломаку
Й разом з нами на kota
Кинулась в атаку.

— Ось тобі, агресор, ось! —
Мурого по спині.—
Як чіпати голубів,
Будеш знать віднині.

... Кинув кіт уже давно
Ту хижацьку звичку,
Та Агресора бридку
Й досі носить кличку.